

Pierwsza pielgrzymka nieuleczalnie chorych na Jasną Górę.

Dn. 11 czerwca 1932 r. przybyła do Częstochowy pierwsza pielgrzymka nieuleczalnie chorych z Warszawy, aby u stóp Królowej Korony Polskiej uprosić sobie polepszenia zdrowia i noc do znoszenia cierpień swego kalectwa. W pielgrzymce brało udział 36 chorych i 39 pielęgnujących. Między chorymi było osób 10, które o własnych siłach chodzić nie mogły: 6 na noszaczach, 4 na specjalnych krzesłach dla chorych, 10 niewidomych, oprócz nich chorzy na gruźlicę, raka i t. p.

W Warszawie chorych dostawiły na stację panie opiekunki; ciężko chorych przewieziono ambulansem Czerwonego Krzyża. Przy umieszczaniu chorych we wagonie pomagali akademicy z

niezwykłą cierpliwością.

J. E. Ks. Nuncjusz Marmaggi pobłogosławił pielgrzymkę na głównym dworcu warszawskim. Pociąg ruszył.

W Częstochowie na dworcu oczekiwał gości Miejscowy Komitet, składający się z pań i panów sodalicyj mariańskich. Wszystkich chorych sodalisi częstochowscy przenieśli i przeprowadzili do aut i innych pojazdów, którymi chorych przewieziono do S. S. Najśw. Marji Miłosiernej (przy ul. św. Barbary 5). Tu wieczorem zebrano chorych w jednej ze sal, zamienionej na kaplicę, a O. Aleksander, Paulin, witając, zachęcał do modlitwy o wyzdrowienie i do ufności. Jeżeli zaś — mówił — inne są wyroki Boże, niechaj wolę

Na dworcu w Częstochowie: Kilku ciężko chorych na peronie.